

[Undervisningsministeren]

partier, der først vil træffe deres endelige beslutning, når de har fået besvaret nogle spørgsmål, og måske vil de afvente – hvad jeg i øvrigt selv gør – om vi kan løse de spørgsmål, som knytter sig til denne lovgivning, ved forhandlinger med de pågældende parter.

Det er ministeriets ønske og hensigt, at de spørgsmål, der er rejst i dette lovforslag, og som kræver en løsning inden alt for længe, kan klares gennem forhandling.

Når vi rejser tvivl om det, nemlig ved at fremsætte lovforslaget, er det, fordi forhandlingerne har pågået i ganske lang tid. Vi har det specielle problem for jordemoderelever, der ikke er omfattet af nogen aftale, at de skal i praktik i februar 1994. Derfor haster det med at få truffet en beslutning, som gør, at vi kan leve op til det, som alle partier er enige om at vi må sørge for, nemlig at der uddannes det nødvendige personale inden for de områder, der her er tale om.

Jeg kan føje til, at der også er sket det, at Amtsrådsforeningen i et brev til mig forleden dag har meddelt, at de er meget indstillet på at genoptage forhandlingerne og ønsker at gøre det på det politiske plan, og jeg har aftalt møde med Amtsrådsforeningens formand allerede i morgen. Derfor håber jeg på, at vi kan nå frem til en aftale, som begge parter synes er forsvarlig og kan acceptere, sådan at det måske er helt nødvendigt at vedtage lovforslaget.

Men kan vi ikke komme igennem ved forhandling, er vi af hensyn til de uddannelsessøgende og af hensyn til det behov, der er for at få uddannet personalet på feltet her, nødt til at træffe de beslutninger, som dette lovforslag lægger op til.

Jeg vil lade udvalget blive orienteret i forbindelse med de forhandlinger, der starter allerede i morgen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse

mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 26:

Forslag til folketingsbeslutning om begrænsning af dobbeltarbejde for ansatte inden for stat, amter og kommuner.

Af Tommy Dinesen (SF) m.fl.
(Fremsat 19/11 93).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Finansministeren (Lykketoft):**

Der har i forlængelse af SF's tidligere beslutningsforslag om undersøgelse af dobbeltarbejde været lavet en analyse, der viser, at vel er dobbeltarbejde af en vis udbredelse, men det svarer nok kun til knap 1 pct. af alt det arbejde, der udføres i Danmark.

En meget stor del af det ligger i undervisningssektoren og inden for forsvaret, i forsvaret oftest foranlediget af kortvarige genindkaldelser af reserveofficerer.

Det vil være svært helt generelt at forestille sig et forbud mod dobbeltarbejde. Det ville kræve ændring af tjenestemandsløven, og det ville kræve ændring af funktionærloven.

I det hele taget mener jeg ikke, at problemets løsning skal findes ved lovgivning. Jeg mener heller ikke, at der i og for sig er behov for at vedtage en folketingsbeslutning om sagen. Vi er selvfølgelig opmærksom på, at det ville være hensigtsmæssigt så langt som muligt at reducere dobbeltarbejde, og dér, hvor vi med, skal vi sige diskussioner kan påvirke udviklingen, vil vi gerne gøre det, men jeg tror ikke, at det er noget, der er meget nemt at løse på en hensigtsmæssig måde hverken via lovbestemmelser eller meget håndfaste bestemmelser i overenskomsterne.

Det er mere en adfærdspåvirkning, vi skal diskutere, og dér forstår jeg udmærket de intentioner, der er bag beslutningsforslaget.

Poul Erik Dyrland (S):

I bemærkningerne til det her forslag citerer

[Poul Erik Dyrlund]

forslagsstillerne min tidligere fremsatte principielle udtalelse om dobbeltarbejde:

»Forslagsstillerne lægger op til en begrænsning i omfanget af dobbeltarbejde. Det er vi Socialdemokrater enige i.«

For at ingen skal være i tvivl, vil jeg gerne slå fast, at Socialdemokratiet fortsat er principielt enige i, at dobbeltarbejde bør begrænses.

Forslagsstillerne er formentlig opmærksom på, at vi har en regering, hvor Socialdemokratiet danner et af fundamentterne, og at vi har en socialdemokratisk finansminister, der er statsens forhandlingsleder, når der forhandles overenskomster med de statsansatte. Alene af den grund er det unødvendigt at vedtage dette forslag.

Socialdemokratiet er imod, at man lovgiver med det formål at begrænse dobbeltarbejde. Vi tror ikke på forbud og tvangsforanstaltninger i den her sammenhæng.

Nu er det et beslutningsforslag, vi behandler, et forslag, der binder finansministeren til at indlede forhandlinger og efter min opfattelse også forpligter finansministeren til at komme med et positivt resultat. Vi sender altså finansministeren ind i en forhandling med bundet mandat. Det er vi imod i den socialdemokratiske folketingsgruppe. Derfor vil vi stemme imod forslaget.

Lad mig minde om, at finansministeren deltog i behandlingen af beslutningsforslag nr. B 44 fra sidste folketingsår, SF's forslag om at undersøge omfanget af dobbeltjob i staten. Finansministerens interesse for sagen rakte endnu videre, end SF havde forestillet sig. Jeg vil godt minde om, at finansministeren under behandlingen af beslutningsforslag nr. B 44 foreslog at udvide den af SF foreslåede undersøgelse om statsansattes dobbeltarbejde til også at omfatte amter og kommuner.

I Socialdemokratiet er vi af den opfattelse, at finansministeren fortsat vil interessere sig for dette problem, men det har vi i øvrigt også hørt finansministeren give udtryk for her uden nødvendigvis at have et beslutningsforslag hængende over hovedet.

En anden årsag til at stemme nej til forslaget er selve substansen i forslaget. Man vil pålægge finansministeren at optage forhandling med de faglige organisationer, der som medlemmer har ansatte i stat, amt og kommune, altså forhandling med de offentlige arbejdsgivers overenskomstparter.

Dertil er at sige, at vel er finansministeren statsens repræsentant ved forhandlingsbordet, når der forhandles med statsansatte, men finansministeren forhandler ikke overenskomst-aftaler på det amtslige og kommunale område. Jeg er sikker på, at de amtslige og kommunale arbejdsgivere vil have sig frabedt, at finansministeren forhandler på dette her område.

Pia Christmas-Møller (KF):

Dette beslutningsforslag fremsat af SF er en fortsættelse af beslutningsforslag nr. B 44, som partiet fremsatte for et år siden.

Det i mellemtiden udsendte notat fra finansministeren har ikke ændret Det Konservative Folkepartis indstilling til spørgsmålet om dobbeltarbejde. Vi tror nemlig ikke på, at en vedtagelse af forslaget vil hjælpe på den uheldige arbejdsløshed. Vi mener stadig, at det er arbejde, der skaber arbejde, og vi vil derfor ikke være med til at forbyde mennesker at tage ekstra arbejde, når deres livssituation gør det ønskeligt eller nødvendigt. Et forbud vil sætte alt for mange mennesker i en økonomisk spændetrøje.

Der er perioder, hvor man har masser af energi og virkelyst til at sætte noget i gang, mens der er andre perioder, hvor man ønsker at bruge sine kræfter mere på hjem og familie. Derfor skal vi politikere ikke blande os i, hvor meget folk må og skal arbejde. Det er de bedst til at vurdere selv.

Når man læser finansministerens notat, kan man se, at en del offentligt ansatte har et ekstra job. Man kan så spekulere på, om det mon skyldes, at de har et stort overskud af energi, eller om deres aftale med arbejdsgiveren er så god, at de har for lidt arbejde.

Et forbud mod dobbeltarbejde vil sandsynligvis resultere i, at den overskydende energi bliver brugt på det sorte arbejdsmarked, og samtidig vil det udløse et stort bureaukratisk kontrolapparat. Det kan ingen være interesseret i.

Det Konservative Folkeparti tror fortsat ikke på dette forslag, som grundlæggende er båret frem af planøkonomisk tankegang. Vi afviser forslaget.

Helge Sander (V):

Endnu en gang har SF sat begrænsning af dobbeltarbejde på dagsordenen.

[Helge Sander]

Jeg kan lige så godt afsløre til indledning, at Venstres holdning ikke er ændret på dette punkt. Vi føler ikke, der er kommet nye ting på bordet, som gør, at vi kan tilslutte os SF's beslutningsforslag nr. B 26.

Det er naturligvis et ædelt formål at søge at skabe beskæftigelse til flere i den nuværende situation. Men i Venstre falder vi ikke for SF's model, og vi kan under ingen omstændigheder tilslutte os lovmæssigt forbud mod hverken dobbeltarbejde eller for den sags skyld overarbejde.

I Venstre tror vi på, at arbejde skaber job, vi er vækstorienterede, og vi tror ikke, at vi løser problemerne ved at stikke hovedet i busken og lave kunstige lappeløsninger. Der er nemlig ingen lette løsninger, som hurtigt kan afskaffe arbejdsløsheden. Det kan hverken sikres gennem tvungen reduktion af arbejdstiden eller fordeling af arbejdet, hvad enten der er tale om forbud mod dobbeltarbejde og overarbejde, om skraldemandsmodeller, om orlovsordninger eller alle mulige andre ordninger, der har været på dagsordenen gennem de seneste år.

Disse kunstige ordninger bygger alle efter vores opfattelse på den forkerte filosofi, at mængden af arbejde er konstant, og at man derfor blot én gang for alle kan dele det arbejde, der er, mellem alle dem, der ønsker at arbejde. Den går ikke!

For det første er mængden af arbejde ikke konstant. Arbejde er noget, vi som mennesker selv skaber. Igennem 1980'erne blev der skabt en nettotilvækst på knap 130.000 nye arbejdspladser, vel at mærke i den private sektor.

For det andet kan arbejdet ikke bare fordeles imellem de interesserede som en anden lagkage. Mennesker er ikke ens. Vi har forskellige talenter, forskellige uddannelser osv., og derfor kan den enkelte medarbejder ikke uden videre erstattes af en anden. De huller, der vil opstå, vil kun i begrænset omfang kunne udfyldes af ledige. De ledige vil hverken uddannelsesmæssigt eller regionalt matche de jobåbninger, der kommer undervejs.

Der vil således hurtigt opstå flaskehalsproblemer, som vi ikke har et arbejdsmarked der er fleksibelt nok til at kunne tackle. Det bedste eksempel for tiden er jo sygeplejerskeområdet, hvor orlovsordningerne, der efter regeringens ønske skulle skaffe flere ledige i arbejde, nu betyder, at man må importere ledig arbejds-

kraft fra Sverige for at leve op til de danske sygeplejerskers retskrav om børneorlov.

Alle disse mere eller mindre fantasifulde ordninger til fordeling af arbejdet kan vi lige så godt droppe. De skaber ikke en eneste ny arbejdsplads, de skaber snarere en tendens til forvridning og fastlåsning af arbejdsmarkedet.

Derfor vil Venstre også i dag slå til lyd for, at vi forholder os til realiteterne, nemlig de ting, som vi føler og tror på vi kunne skabe nogle reelle arbejdspladser, og det betyder først og fremmest, at der skal være større fleksibilitet med flere frivillige aftaler om såvel arbejdstid som lønninger, og vi kan altså ikke se bort fra, at en indslusningsløn eller i hvert fald en betydelig større løndifferentiering er et af de virkemidler, som skal til, hvis vi for alvor skal gøre kål på det problem, som vi står over for, nemlig alt, alt for mange ledige.

Poul Nødgaard (FP):

Man siger jo: »Tak er kun et fattigt ord«, men jeg vil alligevel have lov til at sige tak til finansministeren for den redegørelse, vi fik den 30. april 1993 vedrørende beslutningsforslag nr. B 44 i forrige folketingsår. Jeg synes, at den på glimrende vis illustrerer, hvad det er, vi taler om i dag. Det var også det, der kom ud af diskussionen om beslutningsforslag nr. B 44, nemlig at vi skulle have en sådan redegørelse.

Den ligger der, og jeg synes ikke, at det er alarmerende tal, vi ser deri, hverken for den offentlige eller den private sektor. Når det er sagt, må jeg også sige, at den omtale, finansministeren havde af forslaget her, kan jeg – selv om vi normalt ikke er enige om ret meget – i hvert fald tilslutte mig. Finansministeren sagde, at det både på det offentlige og på det private område ville være meget, meget uklogt at lave nogen form for indgreb.

Men jeg vil sige til SF – der selvfølgelig fremsætter forslaget i en god og positiv ånd, det er der overhovedet ikke nogen tvivl om, for det er en sag, der betyder noget for jeres parti – at jeg ved ikke, om I har tænkt på i SF, at en af årsagerne til, at der finder en vis form for dobbeltarbejde sted, måske kunne være, at vi har alt, alt for høje skatter i dette land, og det betyder mange gange, at folk er nødt til at lave noget ekstra ud over det normale daglige arbejde.

Jeg tror, at det var noget, man skulle prøve at tænke dybt over. Hvad er årsagerne til, at vi

[Poul Nødgaard]

overhovedet står her i dag og taler om begrebet dobbeltarbejde? Jeg tror, at det kunne blive mindsket noget, hvis folk ikke sad i sådan en økonomisk presset situation.

Så vil jeg sige sådan helt overordnet om Fremskridtspartiets holdning til de her ting, at den er, at vi går fantastisk meget ind for den personlige frihed. Det er noget, alle ved, der følger vores politik. Med personlig frihed mener vi, at vi ikke skal begrænse det enkelte menneskes lyst til på forskellige tider af dagen og døgnet at arbejde 10 eller 12 eller 14 timer. Det mener jeg aldrig kan blive et anliggende for Folketinget at tage stilling til, og det er derfor, vi ikke har nogen planer om at støtte hverken det ene eller det andet i det her forslag. Det er let og enkelt at se, hvilken holdning man har til det, og det har jeg sådan set klart givet udtryk for her og nu. Der kunne tilføjes meget andet, men jeg mener, at de øvrige ordførere, der sådan set også har været imod forslaget, også har fremført synspunkter, som jeg mere eller mindre kan tilslutte mig.

Jeg kan ikke fremføre andet, end at vi desværre må sige, at vi vender tommelfingeren nedad til dette forslag og ønsker jer bedre held og lykke en anden gang med nogle andre forslag.

Formanden:

Jeg er meget tiltalt af den venlige måde, ordføreren taler til SF's ordfører på, men jeg er nok nødt til at sige, at man altså ikke må anvende I og jer i folketingsalen i direkte tiltale. Jeg er ked af det, hr. Poul Nødgaard.

Dorit Myltoft (RV):

Da partiets ordfører på området, hr. Jørgen Estrup, ikke kan være til stede i dag, skal jeg meddele partiets stilling til beslutningsforslaget.

I en periode med høj arbejdsløshed er det sympatisk at se på, om det kan lade sig gøre at begrænse dobbeltarbejde, men undersøgelsen, som blev sat i værk, efter at Folketinget i sidste samling havde behandlet et lignende beslutningsforslag, viser, at det kun er en lille procentdel af de ansatte, som reelt har dobbeltarbejde. Helt at afskaffe dobbeltarbejde tror vi ikke på hverken er muligt eller fagligt ønskeligt på alle områder. I øvrigt tror jeg, at organisationerne selv af hensyn til deres medlemmer er interesseret i at begrænse dobbeltarbejde.

Det Radikale Venstre kan ikke støtte beslutningsforslaget.

Ole M. Nielsen (KRF):

I Kristeligt Folkeparti forstår vi udmærket de gode intentioner i forslaget, og vi vil gerne være med til at afskaffe urimelige mængder af overarbejde. Vi har også hørt om situationer, hvor medarbejdere – det kan være deltidsansatte – har haft så meget overarbejde, som de ikke kunne få afregnet, at de måtte skubbe det foran sig i årevis. Det er selvfølgelig urimeligt. Der var det mere fornuftigt at ansætte en ekstra, eventuelt en ekstra deltidsansat.

Men alligevel må vi konstatere, at forslaget her er et udtryk for en forkert opfattelse af, hvordan mennesker og verden er skruet sammen. Hvis der altid var tilstrækkeligt med ansatte til en hvilken som helst tilspidset periode eller en kortvarig sæson, ville det pr. definition betyde, at der det allermeste af tiden ville være for mange medarbejdere på jobbet, og hvis der er noget, der er demoraliserende og svækkende for effektiviteten og for duelligheden overhovedet, så er det at have for lidt at lave på et job. Den situation duer altså heller ikke.

Vi kan ikke være med til at bestemme for det her område. Det er simpelt hen ikke rigtigt og rimeligt, og det ville føre til noget helt forkert. Men vi vil gerne medvirke til intentionen om, at det tilstrækkelige antal ansatte til en rimelig arbejdsbyrde er ansat i de offentlige virksomheder.

Tommy Dinesen (SF):

Jeg vil også godt starte med at sige tak til finansministeren – det har jeg ikke fået gjort før – for finansministeren var jo ikke så velvilligt indstillet, da vi diskuterede det her i sin tid, med hensyn til at lave en rapport, så vi kunne se, hvor mange det her drejede sig om. Den fik vi så, og det synes jeg er fint, og det er også baggrunden for, at vi har fremsat forslaget. Det var SF's mening allerede på daværende tidspunkt. Først må vi vide, hvor mange det drejer sig om, og derefter må vi så tage fat i det. Så tak for det.

Finansministeren siger, at det er svært med hensyn til forsvaret og andre. Det er da også rigtigt, men så vil jeg sige, at jeg kender andre statslige organisationer, hvor det ikke er så svært, og hvor man fra organisationerne – og

[Tommy Dinesen]

det er nogle af de store – selv siger, at det ville være rart, om der i overenskomsten stod, at man kunne forbyde medlemmerne at have dobbeltarbejde.

Det kan man ikke i dag, og det er en af baggrundene for, at det her forslag er fremsat. Jeg synes også, jeg ser adskillige steder, f.eks. i Fagbladet, som hr. Poul Erik Dyrhund også kender, at der er adskillige, der skriver, at dobbeltarbejde bør fjernes, og hr. Poul Erik Dyrhund har da også udtalt sig desangående.

Når vi har gjort det på den måde, vi har, er det, fordi vi mener, at det må være en god melding til de statslige organisationer, hvor finansministeren er den ene part i sagen, at han siger, at det her er noget, som man ikke vil være med til mere eller i hvert fald vil prøve på at forhindre.

Jeg kunne ikke lade være med at tænke på under debatten, at især De Radikale og Kristeligt Folkeparti, de partier, der allerede for 10 år siden støttede SF, da vi første gang fremsatte forslag om frivillig sabbatorgning – det har taget 10 år at få det igennem Folketinget, nu snakker alle om det – dengang var sympatisk indstillet over for det her, og jeg hørte da også fra de to partiers side, at der var en større forståelse for, at man gør noget ved problemet.

Det har været fremme, at det også har noget med arbejdsmiljø at gøre, at der er nogle, der har dobbeltarbejde. Det vil automatisk gå ud over både arbejdsmiljø og det almindelige arbejde, hvis man har et arbejde ved siden af.

Der er selvfølgelig forskel på, hvor mange timer man kan have dobbeltarbejde, men der er altså nogle grelle eksempler, som jeg ikke behøver at tage frem. Det drejer sig ikke om folk, der går ud og sælger støvsugere to timer om ugen, men om dem, der har virkeligt dobbeltarbejde. Det skal da ikke være nogen hemmelighed – for det har været fremme adskillige gange, bl.a. i Fagbladet, som har lavet mange artikler om det her – at der inden for politiet og toldvæsenet og blandt skolelærerne har været adskillige, der har ligget og kørt busser og lastbiler. SiD i Næstved har gjort et stort stykke arbejde for at afsløre nogle af de her ting, så jeg er måske lidt forbavset over Socialdemokratiets negative holdning til forslaget, især når de selv skriver så meget om det.

Hr. Poul Erik Dyrhund var inde på, at det var et bundet mandat, finansministeren kom

med. Ja, det er da meget muligt, at man forhandler med bundet mandat, det gør man en gang imellem, men jeg synes også, det er godt, at der ligesom er lidt power bagved. Jeg har da i hvert fald allerede af nogle af de organisationer, jeg har omtalt – og det er nogle, der har både 20.000 og 30.000 ansatte – fået at vide, at de har forstået den melding, der ligger her, og de er også klar over, at den er gal på nogle af områderne, og derfor vil de altså godt have, at man kunne gøre noget mere.

Fru Pia Christmas-Møller er inde på, at det her er planøkonomi og kommunisme og en masse andre ting. Jeg vil nok sige, at der findes ikke nogen løsninger – det er også til hr. Helge Sander – selv om man har skaffet 130.000 arbejdspladser for adskillige år siden. Det er negativt, det, der kommer ud af det. Der er betydelig flere arbejdsløse, og der bliver ved med at være det, og jeg synes, det er fantastisk at høre, at nogle af de samme politikere går ud og siger, at vi bare skal have gang i hjulene, så kommer alle i arbejde.

Alle kommer ikke i arbejde, det kan man lige så godt erkende.

Skal der ske noget på det her område, så er det en fordeling af de arbejdspladser, der er, og jo før man her i Folketinget finder ud af det og accepterer både skraldemandsmodel og orlovsordninger, og hvad ved jeg, desto bedre. Det er simpelt hen en nødvendighed. Alle, der har været på en arbejdsplads og har kendskab til arbejdslivet, vil vide, at den rationalisering, der sker på arbejdspladserne, gør, at der er flere og flere, der bliver overflødige.

Fru Pia Christmas-Møller mente også, at det her var en økonomisk spændetrøje osv. Jamen, fidusen ved nogle af de her orlovsordninger, og hvad det nu kan være, skraldemandsmodeller, er jo, at det ikke koster samfundet noget. Tværtimod tjener samfundet – i hvert fald som reglerne er i dag – i nogle tilfælde.

Fru Pia Christmas-Møller mente også, at det sorte arbejdsmarked ville vokse. Det er jeg nu ikke så sikker på. Jeg tror nok, at der efterhånden er stor forståelse for, at både sort arbejde og dobbeltarbejde er noget, der skal væk. I de kredse, jeg færdes i, siger man i hvert fald sådan.

Hr. Helge Sander var inde på argumentationen om flaskehalsproblemer, og så hiver man sygeplejerskerne frem.

[Tommy Dinesen]

Jeg synes, det er dybt irriterende at høre, når der er arbejdsgivere, der stiller sig op og siger, at vi har flaskehalsproblemer. Hvor ville jeg dog ønske, at det største problem i Danmark var flaskehalsproblemet! Man har et enkelt fag, og det drejer sig ikke om ret mange, det drejer sig om nogle sygeplejersker, og nu bliver de altså hevet frem, som om det ville gå sådan på hele arbejdsmarkedet.

Sådan går det jo ikke. Med de 350.000 arbejdsløse, der er i dag – og vi skal være glade, hvis det ikke stiger endnu mere frem til år 2000 – er der ikke noget, der hedder flaskehalsproblemer i fremtiden. Det vil der ikke blive, og jeg synes, det er at lyve og løbe fra det store problem, som vi har, og som vi taler så ufatteligt tit om her i Folketinget, når det er den slags ting, man hiver frem.

Jeg kunne godt tænke mig at få nogle flere eksempler på, hvor det er, der er flaskehalsproblemer. Vi har da været ude i arbejdsgiverkredse adskillige gange med Erhvervsudvalget f.eks., og det er netop ikke det problem, de siger er det største.

Hr. Poul Nødgaard vedgik, at der ikke var så meget nyt at sige på det her område, og jeg ved da også godt, hvad Fremskridtspartiet siger, selvfølgelig: Det enkelte menneske.

Når jeg hører den om det enkelte menneske og den store frihed, der er, så kommer jeg altid til at tænke på trafikken. Skal man have den store frihed, skal det enkelte menneske have lov til at gøre, som det vil, så er der ikke brug for trafikregler eller noget som helst.

Der er altså brug for regler i det her land, både skatteregler og meget andet, og når hr. Poul Nødgaard så siger, at man skulle tænke på, om det ikke er de høje skatter, der er noget galt med her i Danmark – og det skulle vi diskutere i SF – så vil jeg sige, at vi bruger da meget tid for øjeblikket på at diskutere f.eks. sygehuse, ventelister, tomme senge osv.

Altså, folk vil godt betale skat. Det er noget pjat at sige, at folk ikke vil betale skat, bare de er klar over, hvad det går til. Jeg har da i hvert fald ikke mødt nogen danskere, der ikke godt kunne se, at de skal betale skat, når det går til deres sygehuse, således at de kan blive opereret og komme under behandling, når der er behov for det. Bare folk ved, hvad deres skat går til, har de overhovedet ikke noget imod at betale skatter.

Ifølge den redegørelse, der blev omtalt, var det 6.000 ekstra arbejdspladser, det kunne give. Jeg synes ærlig talt, det ville være en fordel, hvis man skal knække arbejdsløshedskurven, at tage alt med. Det er der i hvert fald behov for.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrland (S):

Det, der bringer mig på talerstolen igen, var hr. Tommy Dinesens bemærkninger om mine udtalelser om, at dobbeltarbejde burde fjernes.

Jeg vil godt erindre hr. Tommy Dinesen om, at jeg ofte og i øvrigt i fuld overensstemmelse med mit parti har udtalt, at dobbeltbeskæftigelse burde begrænses mest muligt.

Der er en væsentlig forskel på at begrænse mest muligt og at fjerne.

Jeg vil også godt gøre hr. Tommy Dinesen opmærksom på, at hver evig eneste gang jeg har udtalt mig om dette problem, har jeg samtidig gjort opmærksom på, at jeg finder, at lovgivning i denne sammenhæng ikke duer. For mig at se er der slet ingen tvivl om, at hvis man vil have den her dobbeltbeskæftigelse begrænset, så handler det om frivillige aftaler på arbejdsmarkedet om de overenskomster, der nu engang er på arbejdsmarkedet. Det må være vejen frem.

Det er helt sikkert, at hvis man skal indgå sådanne aftaler, så handler det set med mine øjne i hvert fald ikke om at sende forhandlere med bundet mandat, uanset om det er finansministeren eller andre.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Efter ordføreren for forslagsstillernes tale har jeg lyst til at understrege endnu en gang, at som udgangspunkt er Venstre principielt imod, at vi blander os i, om folk ønsker at arbejde 50 timer eller 25 timer om ugen. Det er udgangspunktet.

Når det er sagt, vil jeg gerne sige til hr. Tommy Dinesen, at jeg tror, hr. Tommy Dinesen ganske undervurderer flaskehalsproblematikken. Hvis vi tager de enkelte fag, er det klart, at sygeplejerskerne falder mest i øjnene i øjeblikket; men jeg har så sent som i går hørt om et andet, nærbeslægtet fag, nemlig jordemødrene. Og ikke alene i forbindelse med dette for-

[Helge Sander]

slag, men også når vi i det hele taget taler om det, vi ofte har understreget – også jeg selv her i dag – nemlig den manglende fleksibilitet på arbejdsmarkedet, tror jeg, at de stærke faggrænser, som vi oplever inden for det mere generelle arbejdsmarked, er et problem.

Og derfor var det, jeg sagde om SF's forslag, at man ikke kan gå ud fra, at man automatisk kan fylde de huller ud, som vil opstå, hvis man laver denne eller andre kunstige ordninger. Dels passer det ikke rent fagligt, dels passer det ikke rent geografisk, og her har vi altså nogle problemer, som skal løses først, hvis vi skal sikre, at flere folk kommer i beskæftigelse. Jeg tror, det er meget, meget farligt at undervurdere flaskehalsproblematikken set i relation til det meget stive arbejdsmarked, vi har i dag.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Den skal også blive meget kort.

Jeg var glad for oplysningen fra hr. Tommy Dinesen om, at man diskuterer tingene i SF; præcis sådan sagde hr. Tommy Dinesen. Jeg fik derimod ikke svar på, om man også i SF diskuterer det skattetryk, der måske er en meget medvirkende årsag til, at vi overhovedet har begrebet dobbeltarbejde. Det fik jeg ikke svar på, det gik hr. Tommy Dinesen let og elegant forbi ved at sige et eller andet om ventelisterne på sygehusene, og at folk gerne vil betale skat, hvis de ved, hvad de betaler til, osv.

Jeg tror også, at folk gerne vil betale skat; det er jeg slet ikke i tvivl om. Men der opstår et tidspunkt i et menneskes liv, hvor man måske spørger sig selv: Er den del af indtægten, som det offentlige inddrager, af en sådan størrelse, at nu er det punkt nået, hvor jeg ikke kan acceptere mere? Og her mener vi i Fremskridtspartiet at det punkt er nået for længst.

Og hvis hr. Tommy Dinesen spørger nogle af SF's vælgere, vil i hvert fald de ærlige af dem indrømme, at de sidder – og det gør mange mennesker i øvrigt – i en meget, meget vanskelig økonomisk situation, som betyder, at hver gang kommunerne, amterne eller for den sags skyld Folketinget beslutter et eller andet, der afstedkommer, at der må lægges på skatter eller afgifter, er det måske netop den dråbe, der får bageret til at flyde over. Det synes jeg at SF skulle tænke noget mere på, når man på

forskellig vis fremfører sådanne synspunkter, som man har gjort her i dag. Prøv at tænke over det, hr. Tommy Dinesen, og tag også en diskussion i SF om skattetrykket. Det tror jeg ville være meget gavnligt – i stedet for bare at tage en diskussion om alle de ting, som kun forøger de offentlige udgifter.

(Kort bemærkning).

Tommy Dinesen (SF):

Først til hr. Poul Erik Dyrlund. Selvfølgelig har jeg set, hvad hr. Poul Erik Dyrlund har skrevet og sagt i Fagbladet. Jeg får selv det udmærkede blad, og min egen fagforening kommer jo snart ind under denne fagforening, så det følger jeg selvfølgelig meget nøje.

Jeg vil godt sige, at med hensyn til frivillige aftaler har vi da heller ikke noget imod dem; men der skal da i hvert fald ske et pres, før man får nogle frivillige aftaler.

Jeg har naturligvis også set, at hr. Poul Erik Dyrlund ikke er i overensstemmelse med sit eget parti, når han skriver i de lokale aviser, at skraldemandsordningen er god. Vi er jo fantastisk enige her, og det er derfor, jeg ikke rigtig forstår, at vi skal have denne debat; vi er jo ikke uenige i dette tilfælde. Jo, jeg følger skam meget med, og jeg vil også blive ved med at følge med i, hvad der i fremtiden bliver skrevet om de ting.

Til hr. Helge Sander må jeg sige, at jeg har det sådan, at jeg er imod dobbeltarbejde, uanset om folk stiller op som borgmester- eller folketingskandidat eller hvad. Jeg synes, det er noget, som skal væk alle steder. Jeg har skrevet imod det – det har hr. Helge Sander måske også set – jeg synes, det er forkert med dobbeltjob og dobbeltarbejde osv. i den situation, vi står i her i landet.

Så nævnte hr. Helge Sander jordemødrene. Må jeg ikke godt sige, at jeg har siddet i Sundhedsudvalget, og jeg har også siddet i amternes udvalg for teknik og miljø. Der har været mangel på jordemødre de sidste 10 år, og det har der ærlig talt, fordi de jordemødre, der bliver uddannet, normalt bliver i Storkøbenhavnsområdet og er svære at få ud i kommunerne. Men der er altså ikke meget mere end ca. 50 jordemødre, så det er altså ikke det store problem. Hvis det er de flaskehalse, man snakker om, er det i hvert fald peanuts, der er tale om.

[Tommy Dinesen]

I øvrigt er jeg enig med hensyn til, at faggrænserne skal nedbrydes. Det vil jeg godt sige.

Når man tager de forskellige ordninger, der er til debat – skraldemandsordningen, og hvad det nu er – ligger der jo det fantastiske gode i det, og det siger selv arbejdsgiverne, at man har en uddannet arbejdsstyrke, som kan gå ud og ind og være fleksibel hele tiden, samtidig med at det ikke koster samfundet noget. Det er ordningens styrke, og man siger også på de store skibsværfter og andre steder, hvor man har disse folk, at det er godt at bevare dem, så de kan blive uddannet.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Er der flere, der ønsker ordet?

Hr. Tommy Dinesen i anden omgang.

Tommy Dinesen (SF):

Jeg fik jo et stort foredrag af hr. Poul Nødgaard om skatten, og det er måske noget, man skal diskutere i næste uge, fordi det mere drejer sig om finansloven.

Men må jeg godt sige til hr. Poul Nødgaard, at når vi taler om SF's ærlige vælgere, er jeg lige ved at sige, at det er de alle sammen; men det kommer selvfølgelig an på så mange ting. Selvfølgelig diskuterer vi da også skattetrykket. Det er da en selvfølge, pengene kommer ikke af sig selv. Men jeg har ikke den samme opfattelse som hr. Poul Nødgaard, nemlig at folks største problem er den høje skat. Det største problem, der bliver rejst på de møder, jeg er med til, er arbejdsløsheden, altså helt andre ting. Jeg hører ikke, at folk beklager sig over skatten.

Der er måske nogle Venstreskribenter, der skriver lidt i aviserne om, at skattetrykket skal ned og sådan noget; men spørgsmålet har heller ikke optaget en stor del af den debat, som hr. Poul Nødgaard lige har været deltager i i forbindelse med kommunalvalget i Ringsted Kommune. Det har heller ikke været skattetrykket, man har diskuteret i Vestsjællands Amtskommune, som vi begge to kommer fra; tværtimod har det været arbejdsløsheden, ventelisterne på sygehuse osv.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Nu må jeg bede hr. Tommy Dinesen om at høre rigtig godt efter, for jeg tror ikke, hr. Tommy Dinesen præcis har fulgt, hvad der skete i den kommunale valgkamp i Ringsted. Netop økonomien har vi diskuteret rigtig meget, fordi kommunerne – ikke alene Ringsted – har det store problem, at de er på vej ud i en gældsætningsfælde som følge af, at driftsudgifterne i kommunerne simpelt hen er alt for høje.

Men det, der bringer mig på talerstolen for min sidste replik her i dag, er, at hr. Tommy Dinesen taler om dobbeltarbejde i relation til by- og amtsrådsmedlemmer, som for nogle vedkommende måske også sidder her i Folketinget. Jeg sidder selv i kommunalbestyrelsen i Ringsted, og jeg får ca. 35.000 kr. om året for det og betaler 68 pct. i skat; så jeg sidder der ikke for pengenes skyld. Men jeg synes, hr. Tommy Dinesen skulle anlægge et andet syn på dobbeltarbejde, f.eks. med hensyn til at sidde både i et byråd og her i Folketinget, for det betyder jo, at en folketingsgruppe – også SF's – kunne drage nytte af det, hvis man benyttede sig af det. Vi er 4 medlemmer af vores folketingsgruppe, der også sidder i et byråd, og det betyder en daglig kæmpegevinst i folketingsgruppens arbejde, at vi er 4 medlemmer af partiet, der nøjagtig ved, hvordan det fungerer i den kommunale verden.

Det er noget, som jeg synes hr. Tommy Dinesen glider let og elegant uden om, og jeg synes, jeg vil nævne det, så det også bliver noteret ned i de fine protokoller herinde, at sådan sagde hr. Poul Nødgaard den 8. december 1993.

(Kort bemærkning).

Tommy Dinesen (SF):

Med hensyn til, hvor stor viden man har, fordi man både sidder i en kommunalbestyrelse og i Folketinget, vil jeg godt sige, at jeg har haft 8 år i Vestsjællands Amtsråd, så derfor havde jeg også den baggrund, inden jeg kom herind.

Jeg vil godt sige til hr. Poul Nødgaard, at i SF har vi i hvert fald en meget fin kontakt til vore forskellige kommunalpolitiske medlemmer og til andre medlemmer. Vi er jo det, man kalder et græsrodsparti, så jeg tror ærligt talt, vi har en meget god fornemmelse af, hvad der foregår.

[Tommy Dinesen]

Det argument, der bliver brugt af de medlemmer af Folketinget, der har dobbeltstillinger, er jo altid, at vi skal vide, hvad der sker uden for murene. Jeg synes simpelt hen ikke, at det argument holder nogen som helst steder. Hvis man ikke har en fornemmelse af, hvad der sker, og hvis man ikke kommer sammen med andre partimedlemmer og sine partikammerater, er der altså ikke noget at gøre; så har man lukket sig inde for lang tid siden.

Finansministeren (Lykketoft):

Jeg håber ikke, jeg bidrager til at genåbne debatten ved at komme med nogle meget få afsluttende kommentarer til det, der er sagt.

Til den mere generelle diskussion om at fordele arbejdet fornuftigt må jeg sige, at jeg deler faktisk ikke hr. Tommy Dinesens pessimisme om, at man kan ikke genskabe høj beskæftigelse. Jeg har derimod det synspunkt, at forudsætningen for at gøre det er både en samordnende europæisk indsats, en benhård satsning på høj viden, høj teknologi og en stærk udvikling af vores erhvervsliv og en intelligent omfordeling af arbejdet. Det er derfor, vi lægger så megen vægt på orlovsordningerne fra regeringens side.

Men vi understreger også betydningen af en intelligent omfordeling af arbejdet, og derfor lægger vi så megen vægt på, at de former for orlov, der præmieres mest, er dem, hvor folk dygtiggør sig og tager en uddannelse.

Vi synes, at skraldemandsmodellen og sådan noget er en meget interessant ting. Der er ingen fra regeringens side, der vil forhindre skraldemændene i at lave en fornuftig arbejdsfordeling i den nuværende konjunktursituation med anvendelse af den sabbatordning, der er gennemført. Der er kolossalt mange misforståelser i den debat. Det hele handler om, at vi har gennemført tre orlovsordninger, og så siger skraldemændene i Århus, at de vil have en fjerde, der giver 62 kr. mere om ugen, hvis 4 mand deler arbejdet. Det har vi ikke været enige i, og det er vi stadig væk ikke enige i, netop af den grund, at det skal være økonomisk mest fordelagtigt at anvende den form for orlov, hvor man går på uddannelse. Og jeg kan ikke se – hvis solidariteten omkring en fordeling af arbejdet er tilstrækkelig stor – at 62 kr. mere om ugen i disponibel indkomst skal være afstanden mellem, hvor langt det er muligt at

strække sig, og hvor langt det ikke er muligt. Det mener jeg er kernen i den diskussion.

Så vil jeg i øvrigt godt oplyse – når vi nu snakker fordeling af arbejdet – at fra statens side har vi jo i indeværende år forsøgt at begrænse over- og merarbejde. Vi har haft et økonomisk tilskyndelses- og sanktionssystem i ministerier og styrelser med hensyn til at oprette faste stillinger og mindske overarbejde og merarbejde, og det har vi også haft en vis succes med, som jeg tror at Folketinget er orienteret om. Vi agter fortsat at holde skarpt øje med, at man gør så meget, man kan, for at reducere over- og merarbejdet, og vi vil løbende følge op over for de ministerier og styrelser og andre offentlige arbejdspladser, vi har ansvaret for, hvor der ikke er sket en reduktion af merarbejdet på mindst 33 pct. i forhold til 1992.

Vi har ikke ønsket at videreføre en model, der virker som en direkte rammebeskæring og en nedskæring over for dem, der af forskellige grunde – måske endda gode grunde – ikke kan reducere merarbejdet helt så meget; men vi holder skarpt øje med dem for også ad den vej at tilskynde til en fornuftig fordeling af arbejdet.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg må sige, at det lykkedes jo til fulde for finansministeren at få åbnet debatten igen; til alt held lykkedes det også mig at kunne komme til at deltage i den.

Jeg synes, det er lidt for galt, når en finansminister tilsyneladende har så lidt forståelse for, hvad der sker på arbejdsmarkedet i øjeblikket, og ikke kan forstå, hvad der ligger bag ideen om det, der nu er blevet døbt skraldemandsmodellen. Sagen er, at vi – for første gang i historien, tror jeg – står i den situation, at lønmodtagerne selv kommer og siger: Vi vil godt gå ned i løn, hvis vi kan få én mere ind på arbejdsmarkedet; det er vi villige til, fordi vi har set, hvad det betyder for vores arbejdsløse kammerater, at de bliver ved og ved med at gå arbejdsløse. Det betyder noget for ens selv-værd, og det betyder noget for ens sociale stilling, for det at gå arbejdsløs år ud og år ind kan altså mærkes på pengepungen. Man lever ikke fedt af maksimumsdagpengene på 135.000 kr. om året i f.eks. en børnefamilie, det kan jeg forsikre for. Men nu kommer man altså og siger: Vi er villige til at gå ned i løn for at dele arbejdet med en arbejdsløs.

[Lilli Gyldenkilde]

Og så skal vi have et skænderi om, hvorvidt de må få 80 pct. eller 100 pct., og de bliver nærmest hånet, fordi de siger: Vi synes, I skal give os 100 pct., for det er urimeligt, at staten skal tjene på, at vi godt vil gå ned i indtægt. Og de går altså ned i indtægt, hvad enten det er på 100 pct.- eller på 80 pct.-satsen. Men sandheden er, at hvis modellen ikke kan gennemføres, kommer der ikke nogen arbejdsløse ind på arbejdsmarkedet, for man vil ikke miste de sidste penge. Man synes ikke, at staten skal tjene på, at en arbejdsløs hellere må blive gående på 100 pct. dagpenge, frem for at tage dem ind i systemet og fordele arbejdet og fritiden. Det er der ikke ret mange der kan forstå, og jeg tror, det var klogt, hvis finansministeren og hans regering indså, hvad det er, der er ved at ske ude på arbejdsmarkedet.

(Kort bemærkning).

Tommy Dinesen (SF):

Jeg skal naturligvis ikke gentage de udmærkede argumenter, som fru Lilli Gyldenkilde lige har fremført; men jeg vil godt sige, at jeg synes, det er stort, at man her har fået en form for solidaritet, hvor man godt vil dele det arbejde, der er til rådighed. Jeg synes, det er flot.

Så vil jeg også godt sige som arbejdsmiljøpolitisk ordfører, at et af diskussionsemnerne i fagbevægelsen gennem mange år har været, at de hårdst belastende job altid er dem, der er dårligst betalt. Det ville dog være rart nok, hvis man kunne aflaste disse job, og det er jo typisk SiD-arbejdere, skraldemænd, søfolk og andre af dem, der går og bruger næverne i hverdagen, som bliver nedslidt; det ved alle.

Her har vi en mulighed, hvis man bruger skraldemandsordningen – selvfølgelig også orlovsordningerne – men her er der virkelig nogle muligheder for at aflaste nogle af dem, der har de hårdeste og dårligst betalte job, og det synes jeg ærlig talt at de, der har taget initiativet, bør belønnes for.

Finansministeren (Lykketoft):

Jeg har selvfølgelig forstået, at SF mener, man har et værdifuldt agitationsgrundlag her; men der er ikke nogen, der kan overbevise mig om, at hvis der er en reel solidaritet og en reel vilje til at dele arbejdet i denne konjunktursituation, skal det strandes på 62 kr. om ugen.

Og jeg synes faktisk, det er en lidt særpræget diskussion, hvis man prøver at fremstille det således, at efter at regeringen har brugt foråret og sommeren på at lave en orlovsreform – der er den mest rundhåndede, der nogen sinde har eksisteret, og som har forskellige valgmuligheder – skal det blive et interessant agitationsemne, om man lige præcis i den model, som fru Lilli Gyldenkilde er mest optaget af, får 62 kr. mere eller mindre om ugen, når man får totalt fri en fjerdedel af året. Diskussionen handler altså ikke om, hvorvidt det er en god idé at lave en arbejdsfordeling. Den går på, om kompensationen skal være det ene eller det andet beløb, om man skal holde sig til den lovgivning, der er gennemført, og som giver store muligheder for at lave det her; eller om man skal lave en fjerde ordning, der giver lidt mere.

Og her vil jeg godt fastholde mit og regeringens synspunkt, at det skal være sådan, at den form for orlov, hvor man bruger tiden til at dygtiggøre sig – til gavn for sig selv og desuden et af midlerne til en faktisk løsning af arbejdsløshedsproblemet her i landet på længere sigt, selv om hr. Tommy Dinesen har så ringe tro på, at vi kan løse det – skal være den, der honoreres bedst. Derfor er der en fornuftig niveauforskel i kompensationen for uddannelsesorlov og sabbat, hvor man bare er totalt fri for enhver aktivitet og ikke står til rådighed.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Nu skal jeg ikke kaste mig ud i alt for megen talmagi, men forskellen på 80 pct. og 100 pct. i dagpenge er altså godt og vel 30.000 kr. om året. Vi taler altså om, hvorvidt en person kan komme ind på arbejdsmarkedet med de 137.000 kr. eller 80.000 kr. som udgangspunkt på årsbasis.

Når der er tale om skraldemandsmodellen, kan vi diskutere, om nogen synes, at man er højt lønnet, når man ligger på omkring 200.000 kr. om året; men modellen handler jo ikke kun om skraldemænd. Det handler om en fordeling af arbejdet, og der er jo mange, som tjener meget mindre. Det er mig ubegribeligt, at man ikke kan forstå herinde, at så betyder de sidste 20 pct. altså noget for månedslønnen og den samlede årsløn. Det betyder noget for de lavtlønnede, om man får det ene eller det andet beløb, det er helt klart, og derfor har vi selvfølgelig slagsmålet her.

[Lilli Gyldenkilde]

Det andet, jeg godt vil sige, er, at et af argumenterne er, at det er bedre at tage en uddannelse. Jeg er enig i, at det er klogt at uddanne sig på arbejdsløshedsdagpenge, og derfor er jeg også uenig i, at man har forringet mulighederne i den nye arbejdsmarkedsreform i forhold til den gamle; men lad det nu ligge. Jeg kan ikke indse, hvorfor det skal være sådan, at hvis en arbejdsløs bare bliver ved med at være arbejdsløs, får han 100 pct. i dagpenge for ikke at bestille noget, for at blive derhjemme og ikke deltage i noget som helst; men hvis han går med i en model, hvor man fordeler arbejdet blandt 4-5 personer, må han kun få 80 pct. Det er det, der er uforståeligt for ganske almindelige mennesker. Nogle af os har endda gået i skole i mere end 7 år, men er ganske vist ikke finansminister – og det er der sikkert også mange der vil være glade for – men ikke desto mindre kan almindelige mennesker sandelig ikke forstå, at hvis man er passiv og ikke tager del i noget, får man 100 pct.s dagpenge, men hvis man derimod vil være aktiv og dermed bedre egnet til at komme tilbage på arbejdsmarkedet, når jobbene kommer, skal man nøjes med 80 pct. Det er uforståeligt, finansminister.

Den fg. formand (Helge Sander):

Inden jeg giver ordet til finansministeren, bliver jeg nødt til at gøre opmærksom på identiteten.

Finansministeren (Lykkeitoft):

Så skal jeg gøre en fortsat identitetskriser meget kort.

Forskellen på 100 pct.s dagpenge og 80 pct.s dagpenge er, så vidt jeg kan regne ud, 27.000 kr. på årsbasis. Hvis man modtager dagpenge en fjerdedel af året, er forskellen brutto 6.750 kr., som man skal betale skat af, og hvis man skal betale godt og vel halvdelen i skat – hvilket vil være typisk for denne gruppe – er man nede på omkring 60 kr. om ugen i forskel på den disponible indkomst, der er fuldt ud mulig med den lovgivning, der er gennemført, og den indkomst, man har ifølge den ordning, fru Lilli Gyldenkilde hellere vil have.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal også holde mig til en enkelt ting, for selvfølgelig diskuterer vi arbejdsfordelingsordninger bredt set, samtidig med at vi diskuterer, hvordan vi kommer videre med at undgå dobbeltarbejde.

Jeg kan forstå på finansministeren, at der ikke er noget at komme efter. Det skal bedre kunne betale sig at gå derhjemme og ikke bestille noget og være arbejdsløs, fordi man skal have fuldtidsarbejde, for at det skal kunne betale sig at komme ind på arbejdsmarkedet, og det er ikke til at få. Det er da rigtigt, at der er de forskelle, som ministeren ridsede op. Men sagen er, at de, der ikke får lov at komme ind i disse modeller, får 100 pct.s dagpenge, mens de, der gerne vil ind i dem, kun kan få 80 pct., og der er ingen, der kan forstå det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Helge Sander):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 87:

Forslag til lov om ændring af lov om leje og lov om midlertidig regulering af boligforholdene. (Lejefastsættelse i en- og tofamiliehuse og ejerlejligheder, der udlejes tidsbegrænset).

Af boligministeren (Kofod-Svendsen).
(Fremsat 24/11 93).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Else Marie Mortensen (S):**

Ja, det her er unægtelig noget helt andet. I 1991 vedtog et flertal i Folketinget at ændre lejeloven og lov om midlertidig boligregu-